

**Commentariorum ac disputationum, in tertiam partem divi
Thomae tomi quinque**

Priorum vigintisex Quaestionum eius Partis expositionem complectens

Suárez, Francisco

[Köln], 1617

Articulus III. vtrum Christus necessitatem his defectibus subiacendi
assumpserit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93775](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93775)

de necessitate coactionis, secundum quidem quod repugnat naturae corporali: sic iterum corpus Christi, secundum conditionem propriae naturae, necessitati subiicitur, & clauis perforantis, & flagelli percurrentis. Secundum vero quoad necessitatem talis repugnat voluntati, manifestum est, quod in Christo non fuit necessitas horum defectuum, neque per respectum ad diuinam voluntatem, humanam Christi absolute, prout sequitur rationem deliberantem, sed solum secundum naturalem motum voluntatis, prout, scilicet, naturaliter refugit mortem, & etiam corporis nocumenta.

Ad primum ergo dicendum, quod Christus dicitur oblatus, quia voluit, & voluntate diuina, & voluntate humana deliberata: licet non esset contra naturalem motum voluntatis humanae, ut Damascenus dicit.

Ad secundum patet responsio ex dictis.

Ad tertium dicendum, quod nihil fuit potentius, quam anima Christi absolute: nihil tamen prohibet, aliquid fuisse potentius, quantum ad hunc effectum: sicut clauis ad perforandum. Et hoc dico, secundum quod anima Christi consideratur secundum propriam naturam & virtutem.

COMMENTARIUS.

Defectus corporis, de quibus hic agit D. Thomas considerari possunt, vel in actu primo, ut esse passibilem, mortalem, vel quasi in actu secundo, ut pati, mori. Diuus Thomas ergo in corpore articuli praecipue tractat quaestionem, de his defectibus posteriori modo consideratis, scilicet, quatenus in actuali aliqua passione positi sunt, ut ex illis explicet ipsam dispositionem, & quasi potentiam, quam in suo corpore Christus suscepit ad has passiones sustinendas. Vnde proprius sensus huius quaestionis est, an Verbum in tali dispositione assumpserit corpus, ut ex illa necessario consecuti fuerint hi defectus, qui sunt per modum actus secundi: seu passionis actualis. Et hoc sensu respondet Diuus Thomas, assumptum esse Christum necessitatem naturalem his defectibus subiaccendi, quia assumpsit corpus ita dispositum, & carens superiori dono gloriae, ut suae naturae relictum, non posset non subiaccere his defectibus, supposita intrinseca compositione, & natura corporis humani, & extrinsecis agentibus: & hoc sensu dixit Damascenus lib. 3. cap. 15. corpori Christi permissum esse à diuinitate agere, & pati, quae propria. Ex quo infert vterius D. Thom. assumptum esse Christum necessitatem coactionis, quae naturali appetitui opponitur: multa enim contra naturalem corporis propensionem ex quadam naturali necessitate patiebatur, quae tamen absolute, & deliberate voluntati coacta non erant. Reliqua clara sunt in textu.

ARTICVLVS III.

Utrum Christus defectus corporales contraxerit.

Ad tertium sic proceditur. Videtur, quod Christus defectus corporales contraxerit. Illud enim contrahere dicimus, quod simul cum natura ex origine trahimus. Sed Christus simul cum natura humana, defectus, & infirmitates corporales per suam originem traxit à matre, cuius caro huiusmodi defectibus subiacebat. Ergo videtur, quod hos defectus contraxerit.

2. Preterea, id, quod ex principiis naturae causatur, simul cum natura trahitur, & ita contrahitur. Sed huiusmodi penalitates causantur ex principiis naturae humanae. Ergo eas Christus contraxit.

3. Preterea, secundum huiusmodi defectus Christus alijs hominibus similatur: ut dicitur Hebr. 2. Sed alij homines huiusmodi defectus contraxerunt: ergo videtur quod etiam Chri-

stus huiusmodi defectus contraxerit.

Sed contra est, quod huiusmodi defectus contrahuntur ex peccato: secundum illud Rom. 5. Per unum hominem peccatum intrauit in hunc mundum, & per peccatum mors. Sed in Christo non habuit locum peccatum. Ergo huiusmodi defectus Christus non contraxit.

Respondeo dicendum, quod in verbo contrahendi, intelligitur ordo effectus ad causam, ut scilicet, illud dicatur contrahi, quod simul cum sua causa ex necessitate trahitur. Causa autem mortis, & horum defectuum in humana natura, est peccatum, quia per peccatum mors intrauit in hunc mundum, ut dicitur Rom. 5. Et ideo illi proprie dicuntur hos defectus contrahere, qui ex debito peccati hos defectus incurrunt.

Christus autem hos defectus non habuit ex debito peccati: quia, ut Augustinus dicit, exponens illud Ioan. 3. Qui de sursum venit, super omnes est: de sursum venit Christus, id est, de altitudine naturae humanae, quam habuit ante peccatum primi hominis. Accepit enim naturam humanam absque peccato, in illa puritate, in qua erat in statu innocentiae: & simili modo potuisset assumere humanam naturam absque defectibus. Sic igitur patet, quod Christus non contraxit hos defectus, quasi ex debito peccati eos suscipiens, sed ex propria voluntate.

Ad primum ergo dicendum, quod caro Virginis concepta fuit in originali peccato: & ideo hos defectus contraxit. Sed Christus naturam ex Virgine assumpsit absque culpa. Et similiter potuisset naturam assumere absque pena: sed voluit suscipere penam propter opus nostrae redemptionis implendum, ut dictum est. Et ideo habuit huiusmodi defectus, non contrahendo, sed voluntarie assumendo.

Ad secundum dicendum, quod causa mortis, & aliorum corporalium defectuum in humana natura, est duplex. Una quidem remota, quae accipitur ex parte principiorum materialium humani corporis, in quantum est ex contrariis compositum, sed hac causa impediatur per originalem iustitiam. Et ideo proxima causa mortis, & aliorum defectuum est peccatum: per quod subtrahitur est originalis iustitia. Et propter hoc, quia Christus fuit sine peccato, dicitur non contraxisse huiusmodi defectus, sed voluntarie assumpsisse.

Ad tertium dicendum, quod Christus in huiusmodi defectibus, assimilatus est alijs hominibus, quantum ad qualitatem defectuum, non autem quantum ad causam. Et ideo Christus non contraxit huiusmodi defectus, sicut alij.

COMMENTARIUS.

Hae tota quaestio posita est in significatione verbi contrahendi, hic enim defectus, si nudam hominis naturam consideremus, necessario consequitur ad humanam generationem, & naturalem hominis conditionem, & compositionem: & hoc modo dixit Durandus in 3. distinct. 15. quaest. 1. num. 8. (ut illi imponi solet) Christum contraxisse hos defectus, quamuis reuera ipse non dicat contraxisse, sed ex necessitate quadam naturali illos habuisse: quam neque hic modus loquendi placeat, ut statim dicam, licet res, quam ipse intēdit, vera sit. Si autem consideremus humanam naturam, prout à Deo est condita, non habuit hos defectus, neque habuisset unquam, nisi interuenisset peccatum, propter quod dono iustitiae priuata est, quod illam ab his defectibus immunem reddebat: & ideo in his hominibus, qui ab Adamo naturali generatione descendunt, non dicuntur absolute his defectibus esse ex naturali necessitate, sed ex peccato contracti: & hoc sensu certissimum, & de fide est non contraxisse Christum hos defectus, quia non est conceptus ex semine viri, sed Spiritus sancti opere, & ideo nec peccato originali obnoxius fuit, neque defectus ab illo manantes contraxit. Neque etiam simpliciter dicendum est, ex necessitate naturali subditum fuisse his defectibus, quia propter conditionem, &

digni-

Titulus 772.

Durand.

Elig. 23.
& 24.
In corpore
artical.

Damasc.

88
9 d. 15. q. 3.
1. art. 3. §.
d. 21. q. 1.
ar. 1. ca. 6.
epist. 3. cap.
223.

August.

Damasc.
Anselm.

dignitate personae, debita illi erat talis naturae perfectio, quae omnes hos defectus impediret: & ideo nos contra hunc, nec simpliciter naturales dicendi sunt sed voluntarie assumpti. Quae tota doctrina sumpta est ex Augustino, lib. 5. contra Iulianum, capite nono versus finem, & Damasceno, libro tertio de Fid. cap. vigesimo, & Anselmo lib. primo, Cur Deus homo, cap. decimo, & lib. secundo, cap. decimo, vnde decimo, & sequentibus.

ARTICVLVS IIII.

Utrum Christus omnes defectus corporales hominum assumere debuerit.

Quantum sic proceditur. Videtur, quod Christus omnes defectus corporales hominum assumere debuerit. Dicit enim Damascenus. * Quod est inassumptibile, est incurabile. Sed Christus venerat, omnes defectus nostros curare. Ergo omnes defectus nostros assumere debuit.

2. Præterea, dictum est, quod ad hoc, quod Christus pro nobis satisfaceret, debuit habere habitus perfectos in anima, & defectus in corpore. Sed Christus ex parte animae assumpsit plenitudinem omnis gratiae. Ergo ex parte corporis debuit assumere omnes defectus.

3. Præterea, inter omnes defectus corporales, precipuum locum tenet mors. Sed Christus mortem assumpsit. Ergo multo magis omnes alios defectus assumere debuit.

Sed contra est, quod contraria non possunt simul fieri in eodem. Sed quadam infirmitates sunt sibi ipsis contrariae, ut pote ex contrariis principiis causatae. Ergo non potuit esse, quod Christus omnes infirmitates humanas assumeret.

Respondendo dicendum, quod, sicut dictum est, Christus defectus humanos assumpsit, ad satisfaciendum pro peccato humane naturae, ad quod requirebatur, quod haberet perfectionem scientiae, & gratiae in anima. Illos ergo defectus Christus assumere debuit, qui consequuntur ex peccato communi totius naturae, nec tamen repugnant perfectioni scientiae, & gratiae. Sic igitur non fuit conueniens, ut omnes defectus seu infirmitates humanas assumeret. Sunt enim quidam defectus, qui repugnant perfectioni scientiae & gratiae: sicut ignorantia, pronitas ad malum, & difficultas ad bonum. Quidam autem defectus sunt, qui non consequuntur communiter totam humanam naturam, propter peccatum primi parentis, sed causantur in aliquibus hominibus ex quibusdam particularibus causis: sicut lepra, & morbus caducus, & alia huiusmodi. Quod quidem defectus, quandoque, causantur ex culpa hominis, puta, ex inordinato victu: quandoque autem ex defectu virtutis formativae. Quorum neutrum conuenit Christo: quia & caro eius de Spiritu sancto concepta est, qui est infinita sapientia & virtus, errare & desicere non potens, & ipse nihil inordinatum in regimine suae vitae exercuit. Sunt autem tertii defectus, qui in omnibus hominibus communiter inveniuntur, ex peccato primi parentis: sicut mors, fames, sitis, & alia huiusmodi. Et hos defectus omnes Christus suscepit, quos vocat Damascenus naturales, & inderectibiles passionem: naturales quidem, quia consequuntur communiter totam naturam humanam: inderectibiles autem, quia defectum scientiae & gratiae non important.

Ad primum ergo dicendum, quod omnes particulares defectus hominum causantur ex corruptibilitate, & passibilitate corporis, super additis quibusdam particularibus causis. Et ideo, cum Christus curauerit passibilitatem, & corruptibilitatem corporis nostri, per hoc, quod eam assumpsit, ex consequenti omnes alios defectus curauit.

Ad secundum dicendum, quod plenitudo omnis gratiae & scientiae, anima Christi secundum se debebatur, ex hoc ipso, quod erat a Verbo Dei assumpta: & ideo absolute omnem plenitudinem sapientiae & gratiae Christus assumpsit. Sed defe-

ctus nostros dispensatue assumpsit, ut pro peccato nostro satisfaceret, non quia ex secundum se competere. Et ideo non oportuit, quod omnes assumeret, sed solum illos, qui sufficiebant ad satisfaciendum pro peccato totius humane naturae.

Ad tertium dicendum, quod mors in omne homines deuenit ex peccato primi parentis: non autem quidam alij defectus, licet sint morte minores. Vnde non est similitudo.

COMMENTARIVS.

Trius assertionibus D. Thomas respondet. Prima est, non assumpsisse Christum illos defectus qui cum scientiae & gratiae perfectione pugnant. Hæc satis constat ex iis, quæ supra de gratia & scientia Christi dicta sunt, & ex parte tractanda est late quaestione sequenti. Non immerito tamen percontatur Caietanus, quare D. Thomas horum defectuum mentionem hic fecerit, qui ad animam potius, quam ad corpus pertinent, ut sunt ignorantia, propensio ad malum, difficultas in bono. Respondet tamen potest, obiter tantum hæc attigisse D. Thomam, ut illam generalem regulam statueret, scilicet, præter eos defectus, qui ad veritatem humane naturae pertinent, illos tantum defectus Christum assumpsisse, qui ad finem incarnationis utiles esse poterant: non vero, qui ad hunc finem nihil conferunt, ut sunt ignorantia, &c. Vel certe dici potest, non loqui hic D. Thomam de his defectibus, prout formaliter ad animam pertinent, sed prout ex dispositione corporis originem trahunt, ut sensus sit, non assumpsisse Christum corpus ita dispositum, vel ita prædominans animæ, ut perfectionem scientiae, & gratiae posset impedire.

Secunda assertio, non assumpsisse Christum particulares defectus corporis, qui non sunt toti naturæ communes, ut sunt ægrotudo, & deformitas. Ratio est, quia in Christo non sunt inuentæ causæ, ex quibus hi defectus oriri solent, quæ sunt, aut imperfecta virtus formans corpus, aut imperfectum regimen ipsiusmodi corporis.

Tertia est, assumpsisse Christum defectus communes omnibus hominibus, quos Damascenus vocat naturales, & irreprehensibiles hominis affectiones. Circa quam conclusionem, & ceteras nihil notandum occurrit, præter ea, quæ statim disputabimus. Solum est obseruandum illud principium positum a Diuo Thoma in principio corporis articuli & in solutione ad secundum repetitum, scilicet, perfectionem omnem humane naturæ conuenientem per se debitam esse humanitati ratione vnionis; defectus vero tantum esse assumptos propter nos. Hoc enim principium, & pro qualitate materie per se notum est, & illo in superioribus sæpe vti sumus, & in sequentibus vtemur.

DISPUTATIO XXXII.

In quatuor sectiones distributa.

De perfectionibus, & defectibus corporis Christi.

Quoniam defectus, carentiam quandam perfectionis indicat, idem enim defectus nomine, quod voce imperfectionis significari videtur: ideo ad explicandum quos defectus Christus in corpore suo assumpsit, à perfectionibus assumptis inchoandum est, ut per habitum priuatio facilius cognoscatur. Aduertendum autem est, duplices esse posse perfectiones in corpore humano, quædam sunt conaturales, & debite tali corpori secundum debitum statum eius, ut sunt pulchritudo, sanitas, & similes: aliæ sunt supra debitum naturæ, ut sunt doctores, quæ-

89
Supr. q. 12.
art. 4. 3.
inf. q. 15.
1. 1. 1.
46. art. 4.
3. 3. 2.
1. q. 2. 1. 1.
d. 15. q. 1.
art. 1. & d.
22. q. 2. art.
1. q. 1. &
4. contra 2.
5. 1. 1. &
opus 1. 1.
238.
* Li. 3. op. 1.
181.
Artic. 1.
Artic. 1. &
2. huius q.

Lib. 1. orib.
fid. c. 14. in
fin. & lib.
3. 2. 0.